

Arranoa eta Buzoka.

Arrano bat gertatzen
 zala erdi miñez,
 lenago beziñ ariñ
 ibilli eziñez,
 buzokak esan zion,
 beterik arronkaz,
 geiago zala ura
 egaz eta anka,
 nola begiz, sudurrez,
 aboko indarrez,
 zentzuz, gorputzez eta
 lumaje ederrez.
 Arranoa izanik
 jakintsun azkarra,
 arren esankaiari
 egin zion parra;
 bañan berriro ala
 burlatu etzezan,
 zion bere pikardi
 pensatuban esan:
 —aizak, orrelakoa
 aizen ezkerotz i,
 eta nola denbora
 guchiko nagoen ni,
 utziko diat nere
 erregetza iri,
 oñazeak kendu nai
 banazkik gaur neri;
 ekartzen baldin badek
 katu bat biziya,
 arrekin zio lan au
 egiña guziya:
 emen aterarikan
 berari larruba,
 pechurako egingo

nauk ik pegaruba,
 eta nere oñaze
 senti ditudanak,
 lotura berarekin,
 joango dituk danak.—
 Buzoka au enzutez
 pozturikan oso,
 katu billa segiran
 irten zan garboso;
 eta topaturik bat
 eguzkitan lotan,
 bere mende poz aundiz
 artu zuben bertan:
 bañan arekin egan
 zan denboran asi,
 penoso zuben bere
 buruba ikusi,
 atzaparrak sarturik
 katubak berari,
 bueltaka ziran biak
 putzura erori;
 eta katu gaisoa
 igari irtenik,
 buzoka an ito zan;
 etzan irten andik.

.

Onek ematen digu
 lezio bat guri,
 au da, ez egiteko
 burlik aundiyari;
 tiratutzen dionak
 chistuba goiari,
 ichachiko diola
 bere kopetari.

RAMON ARTOLA.

